

ACCIO SINDICAL

Portantveu de la C. N. T. de la Comarcal de Valls - Montblanch
(Periòdic bilingüe)

Any I Valls, Dijous 17 de Desembre de 1936 Número 11

EDITORIAL

UNA NOVA CRISI

El Consell de la Generalitat està novament en crisi. Sembla talment que tornem als vells temps de la vella política peninsular d'abans del 19 de juliol. Per què s'ha motivat la crisi d'avui?

Al constituir-se l'actual Consell, en les circumstàncies tan greus per la seguretat del nostre país, del nostre proletariat, tots els sectors antifeixistes, burgesos i de classe que formen part d'aquest Consell es juramentaren seguir units fins el total aplastament del feixisme alçat en armes contra el poble. Per tal de poder realitzar aquesta convivència, tots els sectors polítics i sindicals segurament sacrificaren quelcom del seu ideari, d'això que és l'única raó de la seva existència en la vida social i política del nostre poble. Però qui segurament féu sacrificis de major quantitat en aquest aspecte, fou la nostra Central sindical, més, tractant-se de la salut de la revolució, nosaltres no podem encastellar-nos en un aïllament suïcida i criminal. Per abatre el feixisme tots els sacrificis ens semblaren i continuen semblant-nos pocs i majorment quan en el Consell hi formaven part tots els sectors obrers revolucionaris, perquè, tinguis ben en compte que aquesta guerra no té cap més objectiu que la lluita del feixisme contra el proletariat, el capitalisme contra el socialisme, i essent així, un dia o altre els dos camps en lluita quedaran ben delimitats: front obrer, contra front burgès.

D'aquí la nostra sorpresa, al veure que l'actual crisi de la Generalitat sigui provocada per un partit de classe al pretendre excloure del Consell la representació d'un altre partit de classe.

No es comprèn en aquests moments d'angoixa que viu el nostre país, que un partit marxista es cregui incompatible conviure en la direcció de la vida política i econòmica d'un país que viu una guerra d'extermi i en el qual s'assenten els fonaments d'un nou ordre socialista, amb un altre partit marxista que viu la guerra i la revolució com tots els sectors obrers antifeixistes.

Creiem sincerament que els companys del P. S. U. C. no estan a l'altura que la gravetat del moment aconsella. El P. O. U. M. pot haver comès errors, qui no n'ha comès? però el P. O. U. M. des del primer moment ha estat al carrer lluitant en els primers rengles, colze a colze amb les demés forces obreres revolucionàries contra el feixisme criminal, i aquest esforç, en la lluita revolucionària, es mereix un major respecte i, petit o gran, mentre duri l'actual lluita, seran mereixedors d'un lloc de comandament en la direcció de la vida política de Catalunya.

Són moments d'unitat, d'acció, i no es pot admetre, de cap manera, que aquesta unitat sigui trencada contra un sector obrer, petit o gran, que ha cooperat sempre al sosteniment d'aquesta guerra vandàlica provocada pel feixisme europeu.

Els sectors obrers que lluiten al front i a la reraguarda tenen d'esforçar-se en un ambient de cordialitat, a resoldre totes aquelles causes que momentàniament sembla separar-los. No són moments avui, tenint l'enemic possessionat de mig Espanya, sembrar discòrdies i inferir agravis entre sectors obrers, que, a part que avui contribueixen amb els seus homes en abatre el feixisme, demà seran un factor per la construcció del socialisme. Si per cas hi pot haver incompatibilitat en el si del Consell de la Generalitat, mai deuen ésser entre els sectors obrers. Aquestes incompatibilitats, d'existir, tenen d'ésser entre els sectors obrers i els sectors de la petita burgesia, tota vegada que entre aquesta i nosaltres hi ha diferències doctrinals irreconciliables; però avui tampoc són moments per a recordar aquestes incompatibilitats doctrinals, tota vegada que podrien restar unitat en el bloc antifeixista.

Avui, més que mai, tots els antifeixistes som necessaris en aquesta lluita gegantina del poble per la seva llibertat i pel seu benestar.

A los Sindicatos y pueblos de la Comarca

Se ruega a todos los compañeros y entidades que quieran aportar su concurso en comestibles o frutos del campo que lo hagan en la entidad la Colectivización Agrícola de Valls.

Se trata que la Agrupación «Mujeres Libres», de Barcelona, calle Cortes, 690, teléfono 54569, organice periódicamente envíos de comestibles al frente de Ma-

drid. A falta de otros viveres pueden enviar avellanas, almendras i otros frutos secos.

Mientras subsista la honda preocupación en el sector Centro, mientras se lucha con la bravura que lo hacen las milias antifascistas, sería una vergüenza que sufrieran privaciones, que pasaran hambre.

¡Compañeros, sindicatos, militantes, contribuid a esta obra humana!

Metal·lúrgia

Fins a l'hora present la revolució ha dividit el camp Ibèric en dos trossos. A l'un camp, encara s'hi conserva l'esclavitud nels uns i els plaers pels altres. Mentre a l'altre camp s'hi organitza una nova societat de justícia i d'igualtat, el sosteniment de la qual està recolzada també per una nova economia. Ens trobem, però, que la base econòmica de la nostra terra és l'agricultura i per això tots els esforços van encaminats a controlar, treballar i fer produir la terra. S'ha de tenir en compte, però que la terra per molt que es treballi, si es treballa en les mateixes condicions com fins ara, no donarà el rendiment que podria donar. I això seria un greu error, puix que essent la terra la base de la nova economia es té d'intensificar la seva producció a l'objecte de fer-la produir el màxim. I per aconseguir aquest objectiu, es necessita la col·laboració d'una manera directa de la metal·lúrgia.

Per això, sense pecar de lleugeresa, podem afirmar que la metal·lúrgia és un dels angles més importants de la nova economia ja que amb la maquinària agrícola—avui n'estem quasi mancats—amb el mínim d'esforç del camperol, la terra donarà el màxim de rendiment.

No tan solament l'agricultura necessita de la metal·lúrgia, per fer marxar la revolució endavant, sinó que també es necessita per la maquinària industrial, per tal de poder construir tots aquells productes i màquines que actualment fan sentir llur necessitat. D'altra manera, si no ens les construïm nosaltres les haurem d'adquirir a l'estranger, agravant així d'una manera extraordinària la nostra economia.

Naturalment que actualment molts tallers mecànics han de posar totes llurs activitats al servei de la guerra, perquè la guerra és l'objectiu principal. Però als altres tallers mecànics, se'ls hi hauria de donar el màxim de facilitats morals i materials per tal de poder construir tot el material que la nova organització del treball necessita.

Hem de tenir en compte que com més maquinària hi hagi, més descans tindrem els productors i més rendimenten treurà la nova i floreixent Societat, meta de totes les nostres ambicions.

R. JUNCOSA

PROBLEMAS

La Revolución es una cosa seria

Tratemos de convencer a los rezagados de que el momento que vive nuestro país es uno de aquellos que la Historia destaca y señala como culminantes, de los que no tienen precedentes ni se repiten. Intentemos meter a la cabeza de frívolos, aprovechados e irresponsables que en los frentes la gente se mata de verdad, que pueblos y ciudades son derruidas de una mera auténtica, que la miseria y las privaciones van minando la retaguardia sin miramientos, que suman más de medio millón los seres que antes del 19 de julio vivían tranquilamente en sus hogares y hoy moran en cementerios o bajo tierra. Digámosles todo cuanto les pueda servir de provecho para ver si se convencen de que esto no es ninguna juerga ni bacanal, de que no es tiempo para pescar en río revuelto ni medrar alrededor de la miseria y la carroña de los muertos, de que no es hora propicia para actuaciones esporádicas, violencias sin control ni venganzas mezquinas.

Vale la pena ir divulgando que en periodos agitados como el que vivimos, el mejor camino, es poseer las manos limpias, tener la conciencia tranquila, obrar con decencia. El emboscado del frente o de la retaguardia que escurre el bulto para ir tirando; el especulador que atento a su caja de caudales explota a diestra y siniestra; el saboteador que encaramado en un control hunde su industria por impericia, abuso o vagancia; el que administra los bienes comunes en provecho propio; el arrivista que escudado en un cargo público lo convierte en gonzúa para robar el prójimo; el que se aprovecha de su situación de militante para cometer fechorias y bajezas, toda esta fauna, es preciso que sepan que la revolución devora muchos hombres, es necesario informarles que jamás como en momentos así es cuando suele convertirse en realidad el aforismo de: «A cada puerco la llega su San Martín.»

No vivan muy confiados los aprovechados, hampones y parásitos de toda laya. No vivan muy tranquilos los elementos incontralados, quienes obran por cuenta propia, cuantos con sus actos deshonran la revolución, pudiera ser que cualquier noche tuvieran que despertar con sobresalto. Se per-

fila claramente que vamos a entrar en una fase de depuración interior, cada partido u organismo se verá obligado a limpiar su propia basura, a extirpar a este sujeto, que sin llamarse fascista, obra peor que si lo fuese. Aunque solo sea por instinto de conservación, ya que no puede ser por sentimiento y bondad, les interesa obrar como si fuesen personas decentes, como si tuvieran sentido de responsabilidad. El curso de los acontecimientos sigue su marcha veloz y su ruta indica que fatalmente deberá imponerse a la fuerza lo que no se hace de buen grado y por disposición natural.

Ante el abuso, el desafuero y la irresponsabilidad de minorías aprovechadas, la revolución irá frunciendo el ceño, adoptando medidas radicales, procedimientos de saneamiento y limpieza. A todos incumbe pensar que jamás hemos pasado por momentos propicios para sentirnos eufóricos. La revolución y la guerra han ido segando vidas, la tragedia aumenta cada día que pasa. Se comprende que durante la primera fase de un movimiento, como el que estamos viviendo, se produzca el natural bullicio. Toda revolución lleva en su seno una cantidad de fuerza expansiva a la que es necesario darle salida, pero el entusiasmo del primer momento ha de tener un límite, la fuerza impulsiva y ciega debe encauzarse en un sentido constructivo y creador, debe imponer una norma orgánica y responsable que acabe con toda clase de actos aislados y de hechos reprobables y sin control.

Tengan la seguridad, del primero al último, que hemos de salvar la guerra y la revolución, que hemos de salvar sus esencias humanas, justas, de decencia personal y de ética colectiva. Pensemos que la revolución es un hecho vivo y dramático donde se gesta la formación de un nuevo mundo, donde se forja la libertad de nuestros hijos, donde se esculpe la liberación del hombre. Este pensamiento, esta idea, esta realidad, han de infundirnos el valor para librar de obstáculos el camino, para acabar, como sea, con cuantos con sus palabras, con su conducta o con sus actos ensucien la obra formidable de la revolución.

JOSÉ VIADU

Llegiu «Acció Sindical»

El problema de la burocràcia Municipal

No ha transcorregut molt de temps d'ençà que vaig escriure a aquestes mateixes planes unes ratlles denunciant, a l'ensens que combatint, el favoritisme imperant a l'Ajuntament.

Malgrat la gran transformació que s'ha efectuat, aquell no ha pas disminuït. Avui, com ahir, continua essent l'arma dels inepetes esgrimida pels polítics, per a llurs finalitats partidistes.

Mentretant diguem empleats municipals, Secretaris municipals, empleats de les Comissaries i funcionaris de la Generalitat, serem tots uns pàries de l'Administració. Quan, sense fer distinció entre uns i altres, poguem dir funcionaris d'Administració local, comprenent-los a tots ells, aleshores serà quan s'haurà produït el miracle de la nostra dignificació i redempció.

Avui més que mai es necessària la nostra unió per tal de formar una pinya i demanar la constitució d'un sol Cos de funcionaris d'Administració local amb el seu escalafó i la seva reglamentació pròpia. Aquesta idea no ha surtat, ni s'ha pres en consideració, en primer terme per la manca de cohesió dels propis interessats, i en segon lloc per la prevenció dels polítics contra els Secretaris municipals. Els homes que fan política no els convé que el cervell de l'Ajuntament sigui independent i apolític: hi volen un Ninot, un home fàcil i manejable, que puguin adaptar-lo a les seves conveniències del moment, a les seves combinacions maquiavèliques, ensenyant-li així el camí de la fal·làcia, de la hipocrecia i de la «gramàtica parda».

Es indubtable que el remei radical contra la falsa posició dels empleats municipals i especialment dels Secretaris, que són els que més en contacte es troben amb els polítics d'ofici, seria apartar les Corporacions municipals d'això que en diem política. Si l'administració dels inte-

ressos d'un poble o ciutat es considerés com un acte purament administratiu i com l'art de governar que s'aplica a la Nació; si per a regir els interessos morals dels qui viuen agrupats es cerquesin, els homes més capacitats, més honrats, més equànims, més independents i més aferrats a la seva terra; si els partits polítics s'apartessin d'aquesta feina ciutadana, és indubtable que el problema burocràtic municipal fóra molt altre del que és avui. Si l'Administració, deslligada per complert de la governació, fos l'única característica dels Ajuntaments; si el Municipi fos com una gran societat, sense ingerències de persones enverinades per la passió política i les conveniències de partit, els Secretaris podrien fer, i farien segurament, salvant raríssimes excepcions, una tasca profitosa lliures d'amenaques i de contingències desagradables.

Però com això no és així, ni ho pot ésser mentre existeixin polítics que no sàpiguen fer la separació deguda entre l'art de governar i l'art d'administrar, hem de buscar la solució per un altre costat. Es per això que el Sindicat de Funcionaris Municipals, afecte a la C. N. T. busca la unió de tots els funcionaris de l'Ajuntament per aconseguir formar un sol Cos amb un escalafó únic i unes mateixes normes de desenvolupament de llurs deures i de llurs drets. Ja sé que això és un xic difícil perquè els mateixos polítics es cuiden de mantenir i de promoure la desunió entre els funcionaris. Un exemple, el cas d'ací, a l'Ajuntament de Valls.

Tots units podríem aconseguir tal volta ço que actualment és un impossible matemàtic. Procediment? Es sabut de tothom: el que han emprat els treballadors manuals i intel·lectuals de tot el món quan han demanat i aconseguit, reivindicacions justes i equitatives de caire social.

JOAN OLLÉ VILALTA

Desde Fuendetodos

A vosotros compañeros de retaguardia os dirijo unas palabras de aliento, aún que mi tosca pluma no me deja expresar las cosas tal como sería mi deseo.

Compañeros, vosotros que estais en la retaguardia, vosotros que estais con la herramienta en la mano, trabajando sin descanso y que todo lo que producís con vuestras callosas manos lo dais en pro de la revolución, en pro de nuestra causa que es la vuestra; yo desde aquí al frente y en nombre del 3 grupo de la 1.ª Centuria de Valls os doy las mas sinceras gracias, por la obra que llevais a cabo.

Compañeros, vosotros que despues de trabajar no 8 ni 10 horas sino las que són necesarias, en el campo, en el taller o en la fábrica, que despues de dar por terminada la pesada y dura jornada, vais al Sindicato, al Ateneo o a las J. J. y no a divertir. Ir al Sindicato, para que las cosas vayan por su cauce, al Ateneo allí a formar conciencias libres, a formar hombres, y no rebaños, esta es vuestra labor a realizar y que tan admirablemente realizais. Nosotros, aunque de lejos, todo lo sabemos. Nos llega nuestro querido semanario ACCIÓN SINDICAL, y es por él, que nos damos cuenta de vuestra gran obra que vais realizando.

Cuando suena el clarín, nos levantamos y sin mirar de donde vienen las órdenes nos aprestamos a cumplirlas por duras que sean; a la sierra? ¡a la sierra! al combate? ¡al combate! No nos importa el sitio o lugar, en cuanto mas peligro haya, mayor. Es nuestro entusiasmo y nuestro deseo. Deseo?... si, para acabar de una vez y para siempre, con esta canalla, que despues de tenernos bajo su bota por tantos siglos, querian someternos con un anillo en la nariz como lo salvajes, hacer de nosotros como hacen los chiquillos con los muñecos de trapo. Pero esta vez les ha salido el tiro por la culata.

Compañeros, por esto es nuestro deseo acabar con esta gentuza, y para realizar nuestra obra, estamos dispuestos a todo, a pasar noches de lluvia, frio, viento, o nieve.

No nos importa; solo un pensamiento nos alienta y es este, que por encima de todo y de todos los obstáculos que a nuestro paso encontremos, sabremos vencerlos; pasaremos por encima de los cadáveres, de ciudades en ruinas, por campos desolados, por donde aparezcan las huellas del caballo de Atila, y de esta forma seguiremos hasta la ansiada meta final. Compañeros no dudeis. Coordinando nuestros esfuerzos podremos gritar con todo nuestro pulmón ¡No pasaran y si pasaremos! Salud.

JOTÉ MERCADÉ

Fuendetodos, 29-11-36.

L'organització obrera

L'Organització obrera mirada de manera retrospectiva, veiem amb ella llur evolució constant a la recerca d'una justícia més humana i sempre, això si, en defensa dels interessos dels seus representats. Les germandats, Gremis, Societats i Sindicats, amb els seus diferents aspectes i fases, moviments i afanys, han estat pel seu millorament econòmic i social. Unes voltes defensant-se i altres atacant als seus enemics—enemics immorals nostres—de classe.

La diferència en els mètodes de lluita que ha fet ús han canviat segons les èpoques i segons les forces organitzades que ha comptat. També ha estat escola d'experiències el temps, modificant amb el seu decurs, mètodes i tàctiques. Però, en el fons i en totes les seves manifestacions i moviments, sols es veu l'afany de trobar aquesta independència econòmica com a primeres petjades lliberadores dels altres jous socials.

El present de l'Organització, d'aquest present que ha sabut oposar-se a aquesta provocació de la burgesia, aquest sol fet és ja prou allisonador per mesurar i preveure quelcom del seu valor determinant. Més aquest present no és un producte de la fatalitat, Es la suma de fets en què havien conquerit la confiança de tots o en part dels explotats que ens havíem agrupat amb aquestes mastodòniques organitzacions: C. N. T. i U. G. T. Tot aquest present convulsiu ha fet que ens trobéssim a l'estació de sortida per anar a buscar hi assolir aquella societat que no hi hagi l'explotació de l'home per l'home. Assolirem si no perdem la confiança amb l'Organització que fins ara ens ha sabut agrupar primer i des-

prés defensar els nostres interessos morals i materials de classe.

I, així, el futur de l'Organització perteneix a ella, perquè amb ella hi està vinculada i representada totes les activitats i les valors positives de la vida: el Treball. La seva valor constructiva del què pot ésser, mai no podran ésser negades quan concorren en llur col·laboració a més del Treball, l'entusiasme fervorós produït per una pregona i conscient idealitat redemptora i humana que als homes la guerra els fa ésser herois i a la lluita del treball soferts i esforçats.

Però el futur és de l'Organització, perquè amb ella hi ha els òrgans apropiats pel seu més normal desenvolupament.

Qui, per exemple, pot resoldre amb més propietat el problema de la salubritat dels pobles, que el Sindicat de Sanitat si en ell hi estan compresos des del metge fins a l'infermer? Què direm dels problemes del camp si en el Sindicat de Camperols hi estan compresos des de l'enginyer agrònom al pagès que per intuïció ja té quelcom d'agrònom?

Els problemes de la vida sols els poden tractar i resoldre els que tenen vocació i, a l'ensens, professió, segons el problema a resoldre. Els profans, sols poden malmetre-ho. I, a l'Organització, no n'hi pot haver-hi de profans. D'interès de tots serà en posar-hi cura perquè no n'hi hagi.

I quan les coses rutllin amb el seu normal funcionament, l'Organització esdevindrà allò que alguns poetes i teòrics (poetes en prosa) ja han previst i assenyalat: la societat justa que el de u serà de tots i el de tots serà de u.

DALID

RECORDANDO

Erase a primeros de Junio de 1932. Encontrándome yo por tierras de Aragón tomé un periódico, «El Heraldo de Aragón» periódico carcunda cien por cien y que siempre se ha distinguido por su odio a Cataluña. En primera página y con grandes titulares venia un artículo titulado «Un pueblo sin fe». De momento no le di importancia, pero despues me di cuenta que se trataba de Valls y me pregunté ¿que ha pasado en Valls? Pues sencillamente, que en Valls, por acuerdo municipal, al hacerse la municipalización de los cementerios habian quitado de la cúpula que hay a la entrada del cementerio una imagen llamada de Santa fe, imagen sin ningún valor artístico. Y para explicar esto «El Heraldo de Aragón» empleaba tres columnas de primera página.

Ahora estamos a fines del 1936 y yo pregunto a estos señores de «El Heraldo de Aragón». Si un pueblo que por acuerdo del Ayuntamiento manda quitar una imagen sin ningún valor ar-

tístico y que al desmontarle, sin querer se hace añicos, ha perdido su fe ¿que es lo que habéis perdido vosotros que instalais nidios de ametralladoras, en lugares sagrados para vosotros, para poder así ametrallar a placer al pueblo indefenso, como son las mujeres y los niños? ¿Donde está vuestra fe, los que diciéndose católicos, habéis robado los tesoros del Pilar y de todas las catedrales de España y los habéis convertido en «Junkers» y «Capronis» para bombardear hospitales y ametrallar a los niños al salir de las escuelas? El pueblo que ha perdido la fe cual es? el que rompiendo los simbolos de un pasado inicuo de esclavitud recoge con sus brazos amorosos mujeres y niños, todos ellos victimas de la barbarie fascista, o el que mercadea no solamente con los tesoros religiosos, sino hasta con pedazos de España, para la total aniquilación del pueblo y la civilización española?

DEMUS

A ruego de los muchos camaradas publicamos la letra del Himno los «Hijos del Pueblo» que la revolución ha popularizado.

HIJOS DEL PUEBLO

Hijos del Pueblo te oprimen cadenas
y esa injusticia no puede seguir.

Si tu existencia es un mundo de penas,
antes que esclavo prefiero morir.

En la batalla la hiena fascista
por nuestro esfuerzo sucumbirá
y el pueblo entero con los anarquistas
hará que triunfe la libertad.

Trabajador

no más sufrir,
há de sucumbir.

Levántate, pueblo leal
al grito de revolución social!

Fuerte unidad de fe y de acción
producirá la revolución.

Nuestro pendón una ha de ser
solo en la unión está el vencer.

Subscripció "Pro Milicies" pels Sindicats de la Federació Local de Valls

Des de les setmanes 33 a la 49

TOTAL ENTRADES

Fabril i Tèxtil.	8.959'80 ptes.
Construcció	4.963'25 »
Pell	3.341'65 »
Dependents de Comerç	2.961'30 »
Fusta	1.548'50 »
Metal·lúrgia	1.119'70 »
Gastronòmic	1.035'15 »
Alimentació	984'50 »
Oficis Diversos	886'60 »
Peons de Vi	817'00 »
Carga i Descarga	774'00 »
Transports	576'00 »
Empleats Municipals	392'20 »
Arts Gràfiques	390'75 »
Vestir.	333'70 »
Barbers	245'00 »
Espectacles Públics	173'90 »
Matancers	89'40 »
Miting U. G. T.	132'00 »
Grup F. A. I.	54'00 »
Daniel Leire	20'00 »
Ramon Carbonell.	15'00 »
Saldo del Comitè d'Economia	491'80 »
Total entrades.	29.405'80 »

TOTAL SORTIDES

Entregat al Comitè d'Economia	11.323'05 ptes.
Per una Factura casa Padró	5.110'00 »
Per una Factura casa Soliano	900'00 »
De diverses factures de queviures pel Front.	3.864'90 »
Total sortides.	21.598'00 »

Entrades.	29.405'20
Sortides.	21.598'00
Resten a Caixa	7.807'20

Valls 30 de Novembre de 1936.

Correspondència

Marti Paris.—S. U. de Treballadors.—Picamoixons.—Us enviem subscripció.

Josep Balanyà.—Figuerola.—Augmentem el paquet i rectificuem l'adreça.

S. de Treballadors del Camp. Savallà del Comtat.—Enviem paquet conforme ens indica el company Sentis.

Josep Ciurana.—Azua.—Hem rebut la teva carta i l'original que va aquest mateix número. No deixis d'enviar-nos la teva petita i interessant crònica del front setmanalment. Força sort. Records als amics de les nostres centúries i saluda als de Vallmoll.

J. Viadiu.—Barcelona.—He rebut carta i original que publicuem aquest mateix número. Procuraré enviar-te els números atrassats.

C. N. T. A. I. T.
Sindicat d'Oficis Varis-Montblanc
Proletaris!! Treball dors!!

acudiu al

GRAN MITING

d'afirmació sindical, que tindrà lloc el dissabte, dia 19 de Desembre del 1936, a dos quarts de deu de la vetlla, al Teatre Principal, en el que hi prendran part, entre altres, els companys:

Ramon Porté, Secretari del Departament d'Agricultura.

Jaume Magrinyà, Conseller de l'Ajuntament de Barcelona.

Taules de Lectura

Tots els Sindicats i Cooperatives controlats per la C. N. T., vetllant per la cultura de les seves Juventuts, haurien d'establir en llocs ben a propòsit *Taules de Lectura*, on a més de la nostra premsa: «Solidaridad Obrera», «C. N. T.», «Fragua Social», «Estudios», «Tiempos Nuevos» i «Tierra y Libertad» hi deurien d'haver algunes revistes d'agricultura, avicultura, de tècnica industrial i d'economia.

Es en l'estudi dels problemes socials i econòmics que deu interessar-se la nostra Juventut tota vegada que en ella està el pervindre d'aquest nou ordre social i econòmic que s'està construint.

Els Sindicats tenen la paraula.

MERCAT AGRICOLA Pel Front d'Aragó

Preus de mercaderies per la present setmana

Avellana comuna	90'00 pts. 58'5 quil.
» negreta	95'00 » » »
Ametlla mollar	97'00 » 50'5 »
» llargueta	45'00 » 40 »
» esperança	40'00 » » »
» comu	33'00 » » »
» marcona	42'00 » » »
Blat	49'00 » 100 »
Ordi	40'00 » » »
Civada	39'00 » » »
Erp	35'00 » » »
Faves	50'00 » » »
Guises	85'00 » » »
Moresc	53'00 » » »
Veces	47'00 » » »
Garrofes noves	8'75 » 40 »
» velles	9'00 » » »
Farina 1. ^a	70'00 » 100 »
» 2. ^a	68'00 » » »
Terçerilla 1. ^a	30'00 » 60 »
» 2. ^a	26'50 » » »
» 3. ^a	24'50 » » »
Trits	12'00 » 30 »
Segon	8'25 » 22 »
Sulfat d'amoniac	40'00 » 100 »
Superfosfat	16'50 » » »
Clorur de potasa	32'00 » » »
Nitrat de sosa	33'00 » » »
Sulfat de ferro	15'50 » » »
Guano per plantes	18'00 » 70 »
» per sembra	16'50 » » »

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

Aquests dies hem recorregut quasi tot el front d'Aragó després de la nostra estada en el port d'Alcubierre sortint d'allí amb algunes dificultats, que no són moments d'exposar, puix alguns que fins llavors havien estat companys, ens feren traïció per tendència partidista. Arribarem a la Puebla de Híjar, poblet conegut per nosaltres. Estiguérem allí dos dies per marxar cap a Moyuela per a passar unes hores, hi cap a Azuara, per incorporar-nos a la columna Carod-Ferré, la qual pertanyem igual que els nostres companys de la primera Centuria, i els d'E. R. de C.

Pel mal temps s'han tingut de suspendre les operacions, però; esperem que acabi de ploure per donar l'empenta definitiva contra Belxite i Quinto que els feixistes ja no poden contar amb ells.

Des de Acció SINDICAL, saludem a tots els companys i companyes de Valls i Comarca des d'ací al Front d'Aragó per part dels seus braus Milicians.

JOSEP CIURANA I OLIVA
de la columna Valls

Moyuela 24 de Novembre 1936.

Boletín de Información

C. N. T. - F. A. I.

Via Durruti, 32 y 34

Publicación que recomendamos a todos los Sindicatos y bibliotecas dependientes de los mismos, por ser el mejor caudal de información y orientación confederal y que puede contribuir grandemente a la formación del militante sindical.

Orientaciones

Valorizaciones sindicales

Es interesante en estos momentos de hondas transformaciones, que los sindicatos desempeñen todas aquellas funciones por las cuales han sido creados. Es necesario que durante el curso de la revolución cuanto pueda hacerse desde el seno de los organismos obreros, no se haga en otros lugares impropios. Tenemos la obligación de saber que se valoriza más una teoría con media docena de asertos que afectan a la comunidad que con varios lustros de propaganda verbal. Tenemos el deber de comprender que estamos ante realizaciones, ante hechos, que exigen pruebas palpables de capacidad constructiva, que obligan a demostrar en actos la competencia y eficacia de las ideas divulgadas por los hombre que las sustentan.

Y nuestra labor no queda reducida a valorizar la actuación intrínsecamente sindical, a enaltecer la obra desarrollada dentro de la órbita confederal, sino que debemos extender el radio de acción valorizando también la función que los representantes de nuestra central desempeñen en todos aquellos organismos donde las circunstancias les obligan desenvolverse.

No debemos olvidar que un representante de la C. N. T. dentro del Ayuntamiento o del Gobierno, no puede acomodarse a lo preestablecido por los secuaces del capitalismo, no puede ser una pieza más de la vieja máquina, sino que tiene la obligación de sanear, de liquidar, las corruptelas, vicios y deformaciones que en tales organismos existen.

Para realizar debidamente este cometido, hay que partir del principio que cada fracaso parcial, cada nulidad que se manda a desempeñar un cargo público, cada gestión fracasada por impericia de nuestro representante, es una puñalada que recibe la C. N. T., equivale a una parte de su descrédito. De ahí que sea mejor seguir un camino prudente, de no llenar excesivamente los cuadros burocráticos, de no atiborrar los lugares oficiales de militantes obreros, de reducir el número de participantes a tales funciones a quienes sean capaces de hacer una limpieza general, de acreditar su gestión, de purificar el ambiente metódico que envuelve el engranaje administrativo y político de pueblos y ciudades.

Luego es necesario saber distin-

guir cuales de estos lugares son adecuados para realizar una obra provechosa, una función social, un cometido que esté de acuerdo con las necesidades de la clase trabajadora. Primero es preciso estudiar y convenir que clase de organismos debemos vigorizar y quienes deben ser destruidos, ya que podría resultar que después de haber hecho incesantes esfuerzos para encauzar el funcionamiento de una corporación cualquiera, cayáramos en la cuenta de que su existencia es contradictoria a los principios confederales, perjudicial a los intereses de los trabajadores y a las conveniencias generales de la guerra y de la revolución.

Pero mientras llega esta revisión, precisa demostrar a toda la sociedad que la incorporación de la C. N. T. a regir los destinos de la cosa pública, no ha sido una incrustación más de burócratas ni representantes inútiles, no representa un nuevo gravamen ni la continuación del «stato quo» anterior. Ha llegado la hora de evidenciar que las críticas a la antigua politiquilla, que las censuras a la anacrónica administración de antaño, son superados en un sentido de competencia, de honestidad y de economía en el erario público. Si nuestra actuación dentro del lugar que sea, por las razones que fuesen, no puede rendir ni ser más eficaz ni más limpia que antes, es preferible una reti-

ante el descrédito de la clase trabajadora.

Así mismo debemos exigir un rendimiento eficaz a cuanto funciona bajo la égida de la C. N. T. Hay que eliminar abusos e impericias; hay que articular la producción haciendo rendir la que sea conveniente; hay que acabar con los escarceos aislados y con las tentativas estériles, encauzando energías y esfuerzos hacia fines prácticos que faciliten la resolución de las necesidades creadas por la guerra i la revolución. Aquí sobran empirismos, elocubraciones y palabras, para dar paso a la vertebración de un plan, para crear una responsabilidad orgánica, para obligar a que del primero al último respondan a la misión que tienen asignada.

Tan miopes somos que no vemos que este sentido de cohesión y de disciplina viene impuesto por las circunstancias? Nosotros somos los primeros que debemos dar el ejemplo, haciendo un balance global de la riqueza que representan las incautaciones hechas y buscando los medios adecuados para explotarlas debidamente; haciendo que los controles y colectivizaciones regidos por organismos y militantes confederados rindan el máximo en provecho de la sociedad, haciendo que en talleres y fábricas, que en el campo y en la mina, que en todas partes donde tengamos la responsabilidad de la dirección o de la

rada a tiempo que caer envueltos mayoría, sea un modelo de laboriosidad, de eficacia y de competencia.

Tengase en cuenta que pasamos unos momentos que sólo tiene valor la ejemplaridad. Por esta razón no debe tolerarse que una fábrica cuyo funcionamiento no ha sido alterado, produzca menos bajo el control obrero que cuando funcionaba dirigida bajo el patrono; que una infinidad de industrias muertas vayan engulliendo el dinero que les proporciona la Generalidad sin que se intente darles un cauce de utilidad social; que una empresa que cuenta con ingresos saneados, se los repartan tranquilamente la dirección y trabajadores, olvidándose de los deberes sociales que tienen que cumplir; que los dirigentes de compañías no antepongan sus conveniencias personales o profesionales a los intereses públicos; que una industria o comercio no afectados por los acontecimientos, se hundan por indisciplina, incompetencia o mala administración.

Como atajar estos problemas? Como resolver estas anomalías? Ir al nombramiento de un supercontrol, convenientemente revalidado por los trabajadores, que tenga facultades resolutorias para imponer una norma de conducta general y allá donde no llegue la persuasión, que se imponga por la fuerza.

SUGERENCIAS

El sostenimiento económico de las Colectividades

Tenemos las mejores referencias de la marcha, en todos los aspectos, de las colectividades de campesinos creadas en los pueblos de las comarcas de Valls y Montblanch. Las labores del campo se llevan a todo tren, y mostrando un gran sentido de previsión que les honra, se ha intensificado el cultivo del trigo y otros cereales propios para la alimentación humana y para la crianza de los animales de corral, a la reproducción de los cuales se va a dar gran impulso.

Es de remarcar el entusiasmo con que se llevan a cabo las labores, trabajando con entusiasmo tal, que parece una pugna para ver quién da el máximo rendimiento y quién realiza más perfectamente las labores. Y es sorprendente que en este afán de emulación se distinguen no solamente nuestros militantes, si no que todos por igual están inspirados por el mismo objetivo de trabajar lo más bien y rápidamente posible, sorprendiendo que hombres que antes del 19 de julio eran indiferentes y aún hostiles a los ideales que inspiran la Confederación Nacional del Trabajo, hoy muestran su contento por realizar una labor de trabajo consciente y en provecho de y para la construcción de una economía socialista con todas sus consecuencias. Y es que el hombre, en sí, no es ni malo ni bueno. Es el ambiente social, es el medio económico y político que puede hacerlo bueno, poniendo a flote las partes sanas que todo ser humano lleva en sí, como sucede en un régimen de justicia social que pugna por triunfar actualmente, o puede hacerlo malo, hacerlo el lobo de sus hermanos, cuando el régimen social, político y económico del capitalismo, exaltando los malos fermentos del egoísmo, el espíritu de dominio, la holgazanería y la molición corruptora que el hombre lleva escondido en su ser. Es incuestionable que el régimen de trabajo colectivo es incomparablemente superior en todos los aspectos al trabajo individual, pero las familias de los compañeros de las colectividades necesitan vivir, cubrir sus necesidades.

Por qué es el caso que algunas colectividades, por el sentido de generosidad de sus iniciadores por cierto, encontrándose con tierras depauperadas, por escasez de cosecha o por falta de subvenciones de los antiguos Comités Antifascistas y de los actuales Consejos, se encontrarán a no tardar sin recursos económicos para el sostenimiento familiar. Y, que hacer? He aquí un problema que hay que preverlo a tiempo, para que, con tiempo, buscar y encontrar su solución.

Quizás una organización comarcal y regional de Colectividades podría ser un principio de solución a este problema que hoy no hacemos más que sugerir. Estas co-

lectividades podrán resolver el intercambio de productos entre sí, simplificando las operaciones comerciales, pero también podrían establecer un crédito colectivo con el que en años de cosecha escasa o depreciada, se pudiera ayudar a las colectividades necesitadas, con aportaciones en especie y en dinero, con garantía en las cosechas futuras. Estos préstamos tendrían la virtud de, aparte el bien que significaría para la colectividad necesitada, establecer una mayor relación y un mayor conocimiento de los problemas y las necesidades de los diferentes pueblos y las diferentes comarcas, base para el afianzamiento de un régimen basado en el trabajo y el apoyo mutuo.

A nuestro entender, las nuevas formas de administración del trabajo, han de partir de principios antagónicos a los principios egoístas del capitalismo. En el nuevo orden económico no puede ser admisible, como hasta ahora, que el hombre busque únicamente la satisfacción de sus apetencias de bienestar, sin observar si a su paso caían hombres menos dotados, o simplemente, de mejor sencillez; como cualquier firma industrial no tenía otro norte que ensanchar su negocio, aún que fuese arruinando a otros industriales, aún que fuese arruinando a miles de familias obreras. El único móvil de la economía burguesa era la ganancia, lo demás no contaba. Y esto es precisamente lo que hay que evitar, sentando sobre bases de trabajo riguroso, inexcusable, y sobre el apoyo mutuo de hombre a hombre, de pueblo a pueblo, de comarca a comarca los principios del nuevo orden económico, social y político de la nueva sociedad que nace y que las colectividades agrícolas son un modesto, pero honrado exponente.

Planteamos hoy este problema de la ayuda económica entre las Colectividades campesinas para que pueda servir de tema a discutir entre sus componentes de nuestros pueblos. Nada más, que ya es mucho.

ANTEO

A tots els paquetares i Sindicats

Es notifica a tots els paquetares i sindicats que aquesta setmana els serà tramesa la factura de l'import dels 10 primers números d'Acció Sindical per què així s'ens pugui fer el pagament dels exemplars rebuts. Aquest es pot fer per gir-postal o directament al conserge de l'Ateneu Sindicalista Llibertari, carrer Baldric, 44, qui està degudament autoritzat per aquesta Administració.

L'Administrador

Nova Junta Sindical

La Junta del Sindicat d'Hygiene i Sanitat de Valls i Comarcal de l'Alt Camp (C. N. T.) ha quedat constituïda pels companys següents:

President Albert Ferrer
Secretari Josep Figueres
Tresorer Lluís Pamies
Vocal Ignasi Sarró
Josefa Magrinyà
Delegat a la F. Local Albert Ferrer
Delegat a la F. Comarcal Lluís Pamies

la qual cosa la posem en coneixement de tota l'organització confederal pels efectes de relació sindical.

Els nostres Milicians al Front d'Azuara

Merescut tenen aquest petit elogi, els milicians de la segona Centúria. En els combats tinguts al sector de Bèlxite, i a la presa del Monte Cruz, per primera vegada, poguérem viure unes hores de goig, tot trepitjant la bandera monàrquica que vàrem arrencar de la trinxera feixista. Aquella bandera que era la culpable que molts homes haguessin deixat la seva vida, per una llibertat, del demà, i que ells ja no podran gaudir ¡ho paradoxal!, molts homes que no tenen dret a viure i viuen, i els que sempre s'han defensat per viure, moren.

Seixanta dies que vivim a les trinxeres. Cada vegada que el nostre fusell dispara, ho fa amb més força. Ell no es cansa, nosaltres tampoc. La lluita és dura i cruenta, exigeix molts sacrificis, el major és el nostre, la reraguarda, també té els seus; però són secundaris. Pasem fret, son, enyorança, però de sopte, uns disparos no ens donen temps de pensar en això, perquè el nostre pensament està, per damunt de tot, amb la Victoria!

En el resum de cada combat queden menys homes en peu, disminueixen en unitats, però no amb forces. Els seus companys s'encarreguen de suplir-lo, i venjar-lo, i així, amb aquesta moral, i alt valor combatiu cap poble ni cap home pot acceptar tot això de que tant parla la premsa d'armistici, i per tant, lluitarem fins a la fi, i serem lliures per acció pròpia, d'aquesta llibertat defençada al peu del canó i amb el sacrifici de la nostra vida jova.

JOSEP CIURANA I OLIVA
Front d'Azuara 15-12-36.

Sembla que la crisi es resoldrà sacrificant al P. O. U. M. Podriem retirar el nostre editorial per innecessari. Però no ho fem, perquè el mateix respon a la nostra més íntima convicció. Continuem creient que la guerra necessita la cooperació de tots els factors antifeixistes i que la revolució únicament poden posar-la en marxa tots els sectors obrers fortament unificats en front del capitalisme gran i petit.

DE SANITAT

Una mica de vulgarització sobre gasos de guerra

Per I. Sarró i Ll. Pamies

Encara que és poc probable un atac aeri a la nostra ciutat per no constituir cap objectiu militar i menys probable encara un atac amb gasos no per això hem d'estar del tot desprevinguts, ja que de no estar preparats si aquest atac es verificqués seria de funestes i irreparables conseqüències, les quals poden evitar-se amb el coneixement dels agents agressius i dels sistemes de defensa.

La utilització amb fins bèl·lics de substàncies gasoses nocives per a la respiració data de molt antic; en la guerra del Peloponés (any 431 a. de la era actual), els espartans usaren una barreja de pega i sofre que feta cremar en grans fogueres, era portada a les files enemigues gràcies a una corrent d'aire favorable. Des de llavors en diferents passatges històrics s'esmenta la utilització de substàncies irritants per als ulls i les vies respiratòries amb els fins esmentats. Però quan la guerra química assolí la màxima importància i desenvolupament, fou durant la Gran Guerra, recordant-se com a data memorable la del 22 d'Abril de 1915 en la matinada del qual fou llançat pels alemanys un núvol de clor a les tropes aliades al front de Langemark ocasionant-lis 15.000 baixes de les quals 5.000 moriren, essent degut aquest desastre a la imprevisió.

La forma més corrent d'emprar els gasos és llançant-los per mitjà de bombes d'artilleria, d'aviació o de mà.

D'aquests agents químics n'hi ha una llista llarga, atacant cada

F. I. J. L. F. A. I

GRAN MITIN

Organizado por las Juventudes Libertarias de Valls

Domingo 20 Diciembre. A las 10 de la mañana.

En el CINEMA VALLS

En el que toman parte los compañeros siguientes:

Juan Farrer, per la F. L. de J.J. L.L. de Barcelona.

Anita Miquel, per las J.J. L.L. de Vilarrodona.

Fidel Miró (Mirlo), per el C. R. de J.J. L.L. de Catalunya.

Dr. F. Martí Ibañez, per la Universidad Popular de Barcelona.

Presidirà un compañero de las J.J. L.L. de la localidad.

Se instalarán potentes altavoces.

¡¡Jovenes proletarios antifascista todos!! ¡¡Acudir como un solo hombre al mitin juvenil y de orientación revolucionaria!!

un d'ells de diferent manera i tinent també cada un d'ells un agent neutralitzant. Per al seu estudi els classificarem en cinc grups que són:

1.er. Asfixiants o sofocants. Els agents d'aquest grup són gasos més pesats que l'aire i per tant tendència a introduir-se a les habitacions baixes. La seva acció és sobre l'aparell respiratori i per tant maten per asfíxia. Els més importants d'aquest grup són el clor i el fòsgè, n'hi ha de menys importants, tals com la cloropirrina, el cloroformiat de metil, etc.

2.on. Tòxics. Aquests maten per envenenament sobre la sang o sobre els centres nerviosos, la seva actuació és rapidíssima. Els dos més destacats d'aquest grup són: l'àcid prússi i l'òxid de carboni, el primer no s'utilitza mai sol per ésser massa volàtil, es barreja, amb cloroform i tetraclorur d'arsènic, quina barreja, més estable és coneix amb el nom de Vincennite. El segon o sigui l'òxid de carboni si bé no s'usa per carregar bombes de gas es desprèn en gran quantitat en l'explosió dels grans artefactes.

3.er. Vesicants. Actuen sobre la pell produint butlloles que es converteixen en llagues, actuen també destruint la indumentària així com sobre les vies respiratòries. D'aquest grup se'n destaquen dos de molt importants: la iperita o gas mostassa (que deu el seu nom a haver estat utilitzada per primera vegada a Ypres) i la lewisita més agressiva encara, obtinguda pel nordamericà Lewis i que no arriba a ésser utilitzada durant la guerra europea per coincidir la seva experimentació amb la firma de l'armistici.

4.rt. Irritants lacrimògens. Actuen de preferència provocant irritació als ulls amb abundant llagrimeig. Els més importants d'aquest grup són la cloroacetona, acroleina, i els bromurs, clorurs i iodurs de bencil, etc.

5.è. Irritants estornutatoris. Que irriten la mucosa del nas i provoquen estornuts. Perteneixen a aquest grup les arsines, en la composició de les quals entra l'arsènic. Aquests agressius es presenten en forma de polsina que atravesava el filtre de les caretes antigues i al produir el seu efecte estornutatori obligava a treure's dit protector i aquest moment era aprofitat per l'enemic per llançar gasos més agressius; per aquest motiu a aquests gasos se'ls anomenava trenca-caretes. Els filtres moderns detenen completament aquestes polsines.

En articles successius exposarem les diferents maneres de prevenir-se contra l'atac de gasos, la diferenciació de cada un d'ells i els auxilis que deuen prestar-se als atacats.